

OY OY OY!

Repræsentanter for den nye danske klezmerscene gav en veloplagt opdatering af den gamle jødiske og østeuropæiske folkemusik.

I disse år opleves en kraftig renæssance for klezmermusikken, der frem til Anden Verdenskrig var udbredt i hele det østeuropæiske område. Senere har genren især overlevet i New York, og nu er den rent faktisk her og der og alle vegne. Altså også i Danmark. Denne aften fik man et frisk pust fra den danske klezmerscene i form af et broget program, der fokuserede på såvel den traditionelle som den nyere musik. Aftenens basisgruppe hed Mazel og var en kvartet med den "klassiske" klezmer-besætning, violin, klarinet, harmonika og kontrabas. Gruppen bød veloplagt- med absolut virtuositet- på uforfalsket klezmermusik, først og fremmest i den festlige bulgar-stil. Harmonikaspilleren Rasim Durakovic lagde et godt klangligt fundament, mens en fin solistisk balance blev varetaget af violinisten Anna Gwozdz, som gav musikken et klassisk anstrøg, og klarinettisten Claus Mathiesen, der tog sig af de mere folkloristiske farver. Og i den forbindelse var det interessant, at den sære, staccatoagtige bryllupsmelodi "Fihren Di Machtetunim Aheim", som den legendariske klarinetspiller Naftule Brandwein udødeliggjorde med sin indspilning fra 1923, fik en helt ny drejning ved at blive fortolket af Anna Gwozdz. Aftenens to vokalsolister stod også for gode nuancer- og god underholdning. Den polske sangerinde Frida Schatz kom ud over rampen med både det løsslupne og det melankolske repertoire, og hendes danske kollega Channe Nussbaum, leverede sangkunst i en flot, ekspressiv og fornøjeligt kokketerende stil. Med en ligelig fordeling af show og sjov forenedes de to kvinder i "I Love You Much Too Much", en charmerende sang, som var hentet hos de navnkundige amerikanske The Barry Sisters. Det var klezmermusik og populærmusik i højere enhed. Gruppen, der her var suppleret af trommeslageren Ludwik Kahane, blev nu yderligere udvidet med fire blæsere- trompet, basun, sopransaxofon og tuba, hvilket førte frem til mildt sagt pågående og medrivende musik, hentet hos et af århundredets toneangivende amerikanske ensembler, The Epstein Brothers. Fundamentalt set var det fortsat den gamle, lidt skæve og mol-melodiske, musik, der huserede, men jazzmusikken og andre nutidige udtryksformer blandede sig i foretagendet. Og sluttelig forenedes alle instrumentale og vokale kræfter- og publikum sekunderede: "Oy, oy, oy, oy, oy!"

Kjeld Frandsen, Berlingske Tidende 03.12.1999